

וכענין זה מצינו דעות הסוברות שבספק שאפשר להתברר החמירו אפילו בספק-ספיקא או ברוב. ע' ישועות יעקב אה"ע קעב בשם הקדמונים; פרי יצחק ח"א לב).

דף סח

'רישא פסולי קהל סיפא פסולי כהונה' — הרי"ף גרס להפך [כגרסת ר"ח ותוס'] ומפרש [דלא כרש"י ותוס'], רישא קתני אלו הפסולים לפסול בביאתם את הכהנות מן התרומה, ושוב תני אותם בסיפא לומר שהם פוסלים את כל הקהל מלינשא לכהונה.

(ע"ב) '... דאמר רבי יוסי ברבי חנינא וכל זר זרות אמרתי לך ולא אנינות — דרבי יוסי ברבי חנינא מן זר וכל זר נפקא' — פירוש, וכל זר משמע בין שהוא אונן ובין שאינו אונן אסור, הא כהן, בין אונן בין אינו אונן מותר בתרומה. (מהרש"א).
ומהרש"ל כתב שלא יתכן ללמוד התרומה מיתור 'וכל' ולכן הגיה ומחק המלים 'דרבי יוסי בר' חנינא' אלא רק 'מן זר וכל זר נפקא' — כלומר, בת כהן שנבעלה לאחד מן הפסולים, נתרבתה לפסול מוכל זר.

*

'במקומות שיש קהילות חלוקות בתקנותיהם, ונשא איש מאנשי קהילה אחת, אשה מאנשי קהילה אחרת — אין ספק שהאשה היא נכללת עם בעלה בכל חיובו, דאשתו כגופו בכל הדברים, ונפטרת מקהילת בית אביה. ודבר זה מילתא דפשיטא היא ואין בו ספק, שלא יהיו שנים מסובין על שולחן אחד חלוקין בעיסותיהן, האסור לזה מותר לזה.

והשאלה אינה אלא אם נתאלמנה האשה, אם היא חוזרת לבית אביה כאשר היתה קודם שנשאת, או תשאר עם בית בעלה כאשר היתה קודם שנתאלמנה. ונראה שאם יש לה זרע ממנו, תשאר עם זרעה בכלל חיוביהם ותקנותיהם. ואם אין לה זרע ממנו — תשוב לבית אביה.
ודבר זה נלמד מן התורה ומדברי חז"ל; מן התורה — בת כהן שנשאת לישראל נפסלה מן התרומה. נתאלמנה — אם יש לה זרע, נפסלה. אם אין לה זרע, חוזרת לבית אביה. וכן בת ישראל שנשאת לכהן, אוכלת בתרומה, שנאמר... נתאלמנה — אם יש לזרע אוכלת בתרומה בשביל זרעה. אם אין לה זרע, אינה אוכלת, אפילו יש לה עובר, שנאמר ויליד ביתו הם יאכלו בלחמו — ופירשו בפ' הערל (צ"ל: אלמנה. סז, א) 'שאינו ילוד אינו מאכיל'. הרי למדנו מן התורה שהאלמנה הולכת אחר זרעה בין זכר בין נקבה. מדברי חז"ל — ...'. (תשב"ץ ח"ג קעט)

*

כי תהיה לאיש זר (עם הכולל) בגימטריא: מכיון שנבעלה לפסול לה פסלה'. (גליונות קהלות יעקב)

דף טט

'אמר רבי יוחנן מצרי שני ואדומי שני איכא ביניהו... ורבי יוסי סבר ככהן גדול, מה כהן גדול שזרעו פסול ופוסל אף כל שזרעו פסול פוסל, לאפוקי מצרי שני דאין זרעו פסול... לאפוקי עמוני